

Sølvgruvenes hemmelighet

(Dedikert til min tippoldefar som smeltet det siste gruvesølv i Kongsberg.)

Jeg og Pernille går nedover veien. Det er en regnfull dag og vi er våte. Skolen er akkurat ferdig og vi er på vei hjem.

«Går det bra?» spør jeg.

Hun svarer ikke, det er bare helt stille.

«Er det noe?» spør jeg.

Stemningen er rar. Vi er snart hjemme. Når vi er hundre meter unna begynner hun å løpe. Hun løper forbi meg og videre bortover veien.

«Kom da!» roper jeg.

«Greit da.» svarer hun.

Hun kommer opp og vi går hjem. Når jeg kommer inn står mamma på kjøkkenet.

«Hei» sier jeg og går opp på rommet mitt.

I kveld skal jeg og Pernille inn i gruvene. Jeg har funnet fram alt jeg trenger. Hodelykt, hjelm og mat. Jeg gleder meg skikkelig til å ta det grønne toget inn til gruvene og se inni der. Vi skal møtes klokka fire nå er klokka to. Jeg gjør matteleksene. Etter jeg er ferdig går jeg ned til mamma. Jeg finner frem telefonen min med det hvite dekselet. Jeg har fått en melding fra Pernille. Jeg åpner den og leser meldingen.

« Unnskyld for at jeg var sånn jeg er ikke sur på deg hvis du tror det. Jeg prøvde bare å tulle.» skrev hun.

Jeg svarer:

« Det går bra gleder meg til vi skal til gruvene.»

Så sender jeg den. Hun leser den og sender smilefjes tilbake. Klokka nærmer seg fire da jeg går ut av døra. Jeg ser Pernille komme bortover veien. Jeg bor i det hvite, store og høye huset nærmest gruvene så det er bare to hundre meter å gå. Vi går snarveien gjennom skogen. Den lille stien er våt og gjørmete. De store trærne vaier da vinden tar tak i dem. Når vi er framme tar vi en selfie. Det lyse håret hennes blafrer i vinden og skinner i solnedgangen. Hun er så heldig hun har fregner, lyst hår og blå øyne.

Mens jeg med det krøllete Brune håret som jeg aldri får styr på ser ut som en uteligger i forhold til henne. Vi får en plass i toget og setter oss. Det er mørk, kaldt og bråkete når vi kjører inn jeg er glad jeg tok med ullgenser. Jeg sitter og ser ut av vogna på den grå steinveggen som er bare noen

centimeter unna vogna. Endelig er vi framme vi går ut av vogna og begynner å gå rundt. Vi leser på alle de korte, lange og smale gruvene. Vi har bestilt guide som er om 5 minutter, vi må møte opp ved toget. Vi går dit og møter guiden vår Peder, han begynner å vise oss rundt. Vi lærer om den lange historien til Kongsberg fra 16.24, om kirken, Helga og Jacob og Christian.⁴ Vi går rundt og ser på de mange maskinene som de bruke for noen hundre år siden. Peder sier at vi kan prøve den ene heisen vist vi er forsiktige for det er langt ned. Jeg og Pernille har kjempe lyst til å prøve det, vi sier at vi vil prøve det, så gir Peder oss instruksjoner på hvordan vi skal bevege oss på den bevegende stigen som de brukte for mange år siden. Peder går først, så kommer Pernille og så meg til sist. Vi går nedover den rare stigen, det er veldig mørkt og kaldt. Plutselig hører jeg et skrik bak meg, jeg snur meg så fort jeg kan og kikker bak meg men jeg ser bare Peder! Hvor er Pernille!?! Falt hun?! Jeg ser på Peder, han ser ned i den lange og endeløse sjakta. Han sier at vi skal gå opp igjen, etter to minutter har vi kommet oss opp og ringer 113,112 og 110. Jeg er helt knust når jeg ringer til Mamma og Mammaen til Pernille begge sier a de er på vei og at de har sett alle nødetatene forbi huset på den smale veien. Etter en liten stund kommer politiet og ambulansarbeiderne, de kommer bort til oss og spør oss litt spørsmål om hva som har skjedd, vi sier alt det så og opplevde. Ambulanse og politifolk tar stigen helt ned i sjakta med masse utstyr. Når de kommer opp igjen går politiet bort til oss de sier at henne er død og at det er enten en ulykke at hun falt ellers at en av oss gjorde det. Peder snur seg mot meg.

« Var det du som dytta henne?» spør han.

« Nei er du gæren?!» svarer jeg

Jeg skjønner ikke hvorfor han tror det er meg, jeg gikk jo over henne pluss at hun var min Beste venn! Jeg ser bort på mamma og mammaen til Pernille når de får høre at hun er død, mammaen til Pernille faller sammen mot bakken. Hun begynner å skrike, mange prøver å trøste henne. Jeg går bort til mamma og de andre. Mamma ser på meg, hun har blanke tårer i øynene.

« Det var ikke meg..» sier jeg

« Jeg vet det.» sier mamma

Vi går bort til mammaen til Pernille, hun sitter innpakket i ett grått teppe.

« Det var ikke meg» sier jeg

Hun nikker og ser på meg. Hun har masse svart mascara rendene ned fjeset. Mamma går og snakker med politiet, jeg aner ikke hva hun sier. Etter ett langt kvarter kommer hun tilbake. Hun ser på meg å sier,

« De skjønnte at det var Peder guiden deres som gjorde det fordi han var bak henne så du er ikke siktet» sier hun og gir meg en klem.

« Bra jeg ville aldri gjort noe sånt» sier jeg.

« skal vi gå hjem? Spør hun.

Jeg nikker og så begynner vi å gå mot toget. Peder ble tatt, han skal vel i fengsel nå tror jeg. Jeg og mamma setter oss i toget og det begynner å kjøre bortover den lange gangen av stein og kaldt fjell.

Det var bra Peder ble tatt men det var ikke han det vet jeg, Men jeg gidder ikke si at det var meg.

Fordi det var ett uhell å trække på hånden hennes sånn at hun falt.

Epilog: tippoldefaren min mistet broren sin da han falt ut av gruveheisen.

Laget av Eir Flesseberg.